

Jan Kozák

Úvodní slovo Karla Velikého

Redakce Dělského potápečce mým jménem požádala o vyjádření se k zásadnímu v recenzi načrtnutému rozporu několik osobností. Jako první na výzvu zareagoval zástupce **gnostické školy**, překladatel *Manuova zákoníku* a *Bhagavadgíty* a také autor knihy *Kořeny indoevropské tradice*, Jan Kozák.

Dobrý den, Karle!

Děkuji za dobrou příležitost se vyjádřit, ideje v tvém článku běhají po mně přístupných drahách a vesnicích, takže podněcují, jak správně na konci **tvého hodnocení** píšeš, k přemýšlení. Někteří tzv. „filosofové“ plácají takové nesmysly, že na to není co říct, protože smysl chybí.

Já jsem dotyčného autora slyšel jen v jakémsi rozhovoru, který neobsahoval plnou šíři jeho pohledu, takže vycházím pouze z toho, jak ho ty popisuješ. S jeho návratem k pohanství samozřejmě souhlasím, vždyť víš, že nepracuji na ničem jiném, je to smysl celého mého snažení. Zde jsme si s Alainem bratry, avšak bratry přátelsky či „rodinně“ se hádajícími.

Jeho hodnocení pohanství je silně ovlivněno jeho absolutním nepochopením skutečných kořenů tzv. „pohanství“, způsobeným jeho nedovzděláním – na rozdíl třeba od Julia Evoly – v

orientalistice. Typické pro tento nedovzdělaný pohled Západu je ztotožňování semitismu s „magickým Orientem“, protože o ohromných árijských tradicích indických a perských, které určovaly po tisíciletí celý běh světa, zvláště po celé Asii, nic neví. Pohanství je pro něj, jak je na Západě v atlantském okruhu myšlení typické, proto pouhým návratem k přírodě, svobodě a tzv. „přirozenosti“.

Kdyby znal východní duchovní školu, hodnotil by totiž Bibli a semitismus zcela jinak. Problém totiž není v tom, že Jahve je „mono“, ale v tom, že je chtonickou opicí („stínem“) védského Puruši (Bráhmy, Svantovíta, Dia, Peruna, Svaroga atd.), která karikuje a hanobí naši dávnou tradici a naše přesvědčení tím, že sómu (Světlo poznání) zaměňuje za krev, že tmářsky bojuje proti cestě poznání, že démonsky tvrdí, že pravá oběť může být zástupná a prováděná skrze bolest a vraždu, že svým důrazem na „nutnou a zákonitou“ hříšnost a spodinovitost podstaty člověka zavírá člověku cestu za Světlem, do vyšších pater existence atd., atd.

Jestli je Alain Žid, pak je vše jasné, nemůže tomu rozumět, jestli ne, a je Francouz, podléhá, jako ostatně celá Francie, kultu velké černé Matky Země, tj. pracuje stále na tom, aby tělo coby „boží produkt“ bylo svaté a domněle „svobodné“ ve svých touhách a přáních. Celý odstavec „být pohanem“ v tvém článku je proto smutnou ukázkou Alainova (ostatně celatlantského) omylu při pohledu na člověka a jeho úkol tady na Zemi.

Spása naší tradice je ve vykřesávání „buddhi“, tj. probuzenosti, a to je nezastavitelné, žádné chtonické božstvo proti tomu nic nezmuže, i kdyby se dočasně zmocnilo celé naší planety. Tato inteligence byla však díky Bibli přesměrována namísto vzhůru dolů, do práce na poznávání zákonitostí hmoty, a proto tu máme ten obrovský rozvoj techniky a zároveň tolik spodinových primitivů, kteří dnešní společnost ovládají a řídí.

V tomto smyslu bych se přiřadil ke kritickým hlasům „katolické monarchické pravice“, které pojednáváš dále ve svém článku, které kritizují západní pohanství zcela správně, ovšem s tím, že tito katolíci kritizují – aniž si to možná uvědomují – svoje vlastní produkty, tj. logické výsledky svého chtonického směřování, a vyžírají pomocí biblické tradice skutečný indoevropský monarchismus Ducha coby Světla poznání, který nahrazují monarchismem jahvistickým, tj. do temnoty, smrti a zániku života mířícím.

Protože jsem přesvědčeným „realistou“ podle středověké dogmatiky (nejsem vlastně pouze „přesvědčeným“, nýbrž probuzeným, tj. vím, že realismus je „věděním“ a nominalismus prostým „nevěděním“) plně souhlasím s kritikou nominalismu v tvém popisu sporu, který velmi krásně rozvádí zkázonosné důsledky nominalismu v současném světě.

Věčně jsoucí kvality Puruši – věčného duchovního Člověka – jsou doslova „stavebními tóny“ veškerého života, protože drží pozemského člověka „nad vodou“ poznáním, že duch je primární a hmota sekundární, a ten, kdo toto neví, nemá v životě žádnou jinou naději nežli démonské či predátorské čekání na vhodný okamžik, který mu poskytne „Pán osudu“, aby si urval trochu svého sobeckého štěstí a účastnil se tak – jako idiot (řecky „idiotas“ – „soukromník“) – dnešní potopy a zkázy.

Zdraví J.K.